

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

အမုန်းငွေတောင်ပြည်

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း (၁)

‘ရိုးမနဲ့ နီနဲ့ ရွာ’

ကိုယ့်မွေးရပ်ဇာတိမြေဟာ နေပြည်တော်ပျဉ်းမနားနဲ့ လည်း ကားနှစ်နာရီခရီးလောက်ပဲ ရှိသည် မို့ ‘မုန်းသခင်’ ကိုယ့်ရွာကိုယ် တောလို့ မထင်။

ပြီး ... ကမ္ဘာကြီးဟာ ရွာကြီးတစ်ရွာလို့ ဆိုနေကြတဲ့ အိုင်တီခေတ်ကြီးထဲမှာ လေ။

မုန်းသခင်တို့ ရွာမှာ အထက်တန်းကျောင်းခွဲရှိသလို အင်တာနက်ချိတ်ထားတဲ့ ကဖေးဆိုင်လည်း ရှိတာပဲ။ နောက် တိုက်နယ်ဆေးရုံလည်း ရှိသည် ။ ဈေးရှိသည် ။ ကဲ ... ဘာလိုသေးလဲပေါ့ရှင်။

မုန်းသခင် ဒီနှစ်ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးသုံးဘာသာနှင့် ရွာကျောင်းမှ ထူးထူးချွန်ချွန်အောင်ထားလို့ တစ်ရွာလုံး ပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားနေပေမယ့် သူမ မပျော်ပါ။ သူမရဲ့ အဖေရိုးမမုဆိုးကြီးဟာ သူမ ရှစ်တန်းနှစ်ကတည်းက တောထဲတောင်ထဲလှည့်လည်ပြီး သားကောင်ရှာရင်း တောဝက်အုပ်နှင့်တွေ့ကာ သေခဲ့ရရှာပြီကောလေ။

အဖေအကြောင်း အခုတွေးရင် အခုရင်ထဲဆိုလာ၊ မျက်ရည်ကျလာရသည် မို့ မုန်းသခင် အသံတိတ်ရှိုက်ရင်း ခေါင်းကို ရမ်းခါလိုက်မိသည် ။ အဖေရယ် ...

သူမတို့ သားအမိကို ရွာမှာ မျက်နှာမငယ်ရအောင် တယုတယရှာဖွေ ကျွေးခဲ့သည် ။ ရွာမှာ သစ်သားခြေတံရှည်အိမ်လေးနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ထားခဲ့သလို ရွှေတိုရွှေစလေးများ လည်း ဆင်ခဲ့ပြင်ခဲ့နိုင်ပါရဲ့ ။ အမေ့မှာ တစ်ကျပ်သားဆွဲကြိုး၊ နားကပ်၊ လက်စွပ်၊ လက်ကောက်နှင့်။

နောက် မုန်းသခင်အတွက်လည်း ငါးမူးသားဆွဲကြိုးလေးနဲ့ ။ နောက် ကျားစွယ်လေး ဖောက်ချိတ်လို့ ။

“ငါ့သမီး ကျားမလေးလို ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိဖို့ ” တဲ့ ။

အမေ ... အမေကရော ...

မြို့မှာ ကျောင်းသွားနေပြီး ဆယ်တန်းနှစ်နှစ်ကျလို့ ရွာပြန်ရောက် လာခဲ့သည့်အမေဟာ ရည်စားရှိခဲ့သတဲ့ ။ သို့ပေမယ့် သူ့ရည်းစားက သူ ဌေးသားဆိုလား။

နောက်တော့ မိဘဘိုးဘွားတွေ သဘောကျသည့် မုန်းသခင်ရဲ့ အဖေ အဂ္ဂဆိုသည့် တစ်ရွာတည်းသား လယ်သမားမုဆိုးလေးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ ရသည် ။ ဒါတွေဟာ ကုန်လွန်ခဲ့သည့် အတိတ်က အရိပ်တွေပါလေ။

အဖေနဲ့ အမေဟာ သူတို့ ချင်း အနေအေးစက်ခဲ့ကြပေမယ့် သမီး လေးကိုတော့ ချစ်ခဲ့ကြသည် မှာ တုန်လို့ ပါ။ အဖေဆုံးသွားပြီးတော့ အ မေဟာ အဖေကျန်ခဲ့သည့်လယ်ကို မောင်ဘွားတွေအကူအညီဖြင့် ဆက် လက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရင်း သားအမိနှစ်ယောက် ဝမ်းစာလုံလောက်ခဲ့ရပါသည် ။

သည် နေ့လည်း မုန်းသခင် အိမ်ခြံဝင်းထဲမှ ရသည့် ငှက်စို့မှိုကြီးများ ကို ဈေးသို့သွားရောင်းခဲ့သည် ။ မှိုက ရှားရှားပါးပါးရသည် မို့ ဈေး ကောင်းပါ၏။ ရွာမှာ ပေမယ့် မြို့နှင့်ကားလမ်းပေါက်သည် မို့ မှိုတစ်ပိ

သာဓုဈေးနှုန်းက ငွေလေးထောင်။ မှီက နှစ်ပိဿာလောက် ရခဲ့သည် မို့
ငွေရှစ်ထောင်ကို အားပါးတရဆုပ်ကိုင်ရင်း မုန်းသခင် အိမ်ပြန်ခဲ့ပါသည်
။

“ဟင်!”

အိမ်မှာ လူတွေအများ အပြားမြင်ရသည့်အပြင် အိမ်ရှေ့မှာ လည်း
ပြောင်လက်နေသည့်ကားကြီးကို မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မုန်းသခင် ကို
ယုံအိမ်ကိုယ် အမြန်ဆုံးပြေးသွားမိခဲ့သည် ။ ဘယ်ကစည့်သည် အလည်
လာတာလဲ။ မုန်းသခင်ရဲ့ ဦးလေးတစ်ယောက်ဟာ စစ်ဗိုလ်မို့ သူလာတာ
လား။ သို့သော် သူလာလျှင်လည်း စစ်ရောင်ဂျစ်ကားနဲ့ သာ လာတတ်
တာပါ။

မုန်းသခင် အိမ်ပေါ် အပြေးအလွှားတက်လိုက်တော့မှ
အဖြေပေါ်သွားခဲ့သည် ။ မေမေအနားမှာ ထိုင်နေတာ ဥပဓိရုပ်ချောချော
နှင့် လူတစ်ယောက်။ အဖေနှင့် အမေ စကားများ တိုင်း ပါလာတတ်သ
ည့် ဦးမြတ်ဩဆိုသည့် မေမေငယ်ရည်းစားရယ်ပါလေ။

ဖေဖေဆုံးပါးသွားပြီး မေမေတို့ အဆက်အသွယ် ပြန်ရခဲ့ကြလေသ
လားမသိ။ ယခု မုန်းသခင်ရဲ့ အိမ်ပေါ်မှာ လူကြီးမိဘတွေပါ အစုံအညီ။
နံနက်ကိုးနာရီလောက်သာရှိပေမယ့် မုန်းသခင်အတွက် နေကွယ်သွား
ချေပြီကော။

မေမေက အသက် (၃၆) နှစ်သာ ရှိသေးပေမယ့် သူငယ်ရည်းစားက
အသက် (၄၀) ကျော်ရှိမလားမသိ။ နိုင်ငံခြားမင်းသား တစ်ယောက်လို
ထွားထွားမြင့်မြင့်နှင့် ရုပ်ရည်က ခပ်ချောချော၊ မေမေကလည်း ချောတာ
ပဲ။ အသက် (၃၆) ဆိုပေမယ့် အသက် အစိတ်လောက်ထင်ရအောင် အရွ
ယ်တင်ပြီး တောသူပီပီ ဝတ်ပုံစားပုံက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး သိမ်သိမ်မွေ့

မွေ။

ဆံပင်က ခူးခေါက်ကွေးရောက်အောင်ရှည်ပြီး နဖူးမှာ ဆံတံခွန်
လေးနှင့်။ တကယ်တော့ မေမေရုပ်က တကယ့်ကတော်ရုပ်ပါ။
ဖြူစင်ဝင်းနှစ်သည့် အသားအရေက ပင်ကို။ ကောင်းခြင်းငါးဖြာလုံး မေ
မေမှာ စုဝေးနေသည် ထင့်။

ဆံပင်၏ ကောင်းခြင်း၊

အရိုး၏ ကောင်းခြင်း၊

အသားအရေလှပခြင်း၊

အရွယ်၏ ကောင်းခြင်း၊

အင်း ... နောက်တစ်မျိုးက မုန်းသခင်မေ့နေသဖြင့် စဉ်းစားနေရင်း
ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေမိသည် ။ မေမေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတော့မှာ
လား။ သူမကိုလည်း ဘာမှ မတိုင်ပင်။ ပုံစံကြည့်ရတာ အဘိုးနှင့်အဘွား
ကတော့ သိပုံရလေ၏။

မုန်းသခင် အိမ်တစ်နေရာလေးတွင် ကပ်ကာ၊ သူများ နောက်မှ
အခြေအနေတွေကို နားထောင်နေရသည် ။ ရွာသူရွာသားတွေကလည်း
ကားအကောင်းစားကြီးနှင့် ရွှေဧည့်သည် ကို စိတ်ဝင်တစားဝိုင်းကြည့်
နေကြ၏။

မေမေဘေးမှာ ရွာက ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌဦးဘမောင်နှင့် ရွာမိရွာဖများ ၊
နောက် မေမေမိဘနှစ်ပါးနှင့် ဦးလေးများ ။ ရွှေဧည့်သည် ကြီးက ရည်မှ
န်စွာပင် စကားတွေပြောလေ၏။

“သိကြတဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော့်အိမ်ထောင် ပျက်စီးသွားတာလည်း ငါး
နှစ်ရှိပါပြီ၊ ဒီက မိုးကလည်း သားအမိနှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ကျွန်

တော့်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ခွင့်ပေးပါ။ မိုးနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ
ဟိုးငယ်စဉ်ဘဝကတည်းက နဖူးစာမင်ရည်ကျလို့ လွဲခဲ့ရပေမယ့် ရေစ
က်မကုန်လို့ ပြန်ဆုံခွင့်ရတဲ့ ကံကြမ္မာကို ကျေးဇူးအများကြီးတင်ရပါတယ်”

“မိုးရဲ့ မိဘများကို ကျွန်တော် ငွေဆယ်သိန်း တင်ပြီးတောင်းပါတယ်
ခင်ဗျာ”

“ဟင်! ဟယ်! ဟာ!”

တောမှာ ဆိုတော့ ငွေဆယ်သိန်းဆိုတာ အများကြီးပေါ့။ မုန်းသခင်
ကတော့ နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့လိုက်မိသည် ။ ဒါဖြင့် အဘိုးနဲ့ အဘွားက မေမေ
ဒေါ်မိုးသဇင်ကို ငွေဆယ်သိန်းနဲ့ ရောင်းလိုက်ကြတာပေါ့။ ရွှေဧည့်သည်
၏ စကားတွေက ဆက်လက်ထွက်ပေါ်နေဆဲ။

“မိုးကိုလည်း ကျွန်တော် မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ရိုးမြေကျပေါင်းသင်းသွား
မှာ ပါ။ မိုးကိုလည်း စိန်တစ်ဆင်စာတင်ပြီး လက်ထပ်ပါမယ်”

စိန်တစ်ဆင်စာဟာ ဘယ်လောက်တန်မှန်းမသိကြလို့
မျက်လုံးတွေပြူးကြည့်နေကြတော့ ရတနာဘူးထဲမှ စိန်တွေက ပြုံးပြက်
လက်လို့ ။

မေမေရယ်၊ အမေတစ်ခုသမီးတစ်ခု ရှိတဲ့ ဘဝမှာ တောင် သမီးကို
ဘာမှ မတိုင်ပင်ခဲ့ပါလား။ လူကြီးမိဘတွေ လက်နဲ့ ရေးနေကြတဲ့ ပွဲမှာ
သမီးက ဝင်ဖျက်မှာ စိုးလို့ လား။

ယခုတော့ မုန်းသခင်ဆိုတဲ့ သမီးတစ်ယောက် မေမေမှာ ရှိနေတယ်
ဆိုတာ အားလုံးက အသိအမှတ်မပြုကြ။ စိန်ရွှေငွေရောင်စုံ ပြုံးပြက်နေ
သည့် မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲကို မုန်းသခင် မဖျက်ဆီးချင်ပါ။ မေမေက ချော

လှသူမို့ မုဆိုးမဘဝနှင့် ဘယ်လိုမှ အရိုးထုတ်လို့ မရတာ သူမသိပါသည်။

မေမေမှာ လယ်ယာချောင်းမြောင်း၊ ဥယျာဉ်ခြံမြေ၊ ရွှေတိုရွှေစတွေအပြင် သမီးပျိုတစ်ယောက်ပါ အဆစ်ပါနေမှာ မို့ လိုချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ မုန်းသခင်သိပါသည်။

သူမအဖြစ်က ကိုယ့်အမေကို ခွေးနှစ်ကောင်နှင့်အတူ စောင့်ရှောက်ရမည့်အဖြစ်။ ဒါကြောင့် မေမေ သင့်တော်သူနှင့် နောက်အိမ်ထောင်ပြုမှာ သူမခွင့်ပြုရမှာ ပါပဲ။ ယခု မုန်းသခင်ဝမ်းနည်းတာ မကျေနပ်တာဟာ သူမကို လူရာမသွင်းလို့ မတိုင်ပင်လို့ ပါ။

အစကတည်းက အိမ်အပေါက်ဝနားမှာ ကပ်ထိုင်နေသူမို့ မုန်းသခင် အားလုံးကို ကျောခိုင်းစွန့်ခွာပြီး လှေကားမှ ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။ ဒီမင်္ဂလာပွဲကို သူမ မနှောင့်ယှက်ချင်ပါ။

သွားကြပေါ့ ယူကြပေါ့။ လက်ထပ်ပြီးလျှင် မေမေ သူရည်စားနောက်လိုက်သွားလိမ့်မည်။ သူမကတော့ ဖေဖေထားခဲ့သည့် ခြေတံရှည်သစ်အိမ်လေးရယ်၊ ဥယျာဉ်ခြံရယ်၊ နောက်လယ်ငါးစကနှင့်ပေါ့။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ထူထောင်မည်။ လုပ်ကိုင်စားသောက်မည်။

ရွာမှာ ဦးလေးတွေ ဘကြီးဘထွေးတွေလည်း ရှိသားပဲ။ နေမှာ ပေါ့။ ရွာမှာ ပဲနေမည်။

ဦးလေးတွေ တောတက်သည့်အခါ သူမ လှည်းစီးရင်းလိုက်ပါသွားမည်။ တောထဲမှာ ဟင်းရွက်ရှာ မှီရုံရာ ပဒတ်စာရှာနှင့် အလွန်ပျော်ဖို့ ကောင်းသည်။

လောလောဆယ်တော့ ပါးမှာ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ တွေ့တွေ့

ကျစီးရင်း သိမှတ်မဲ့ခြေလှမ်းများ ဦးတည်နေသည် က ရွာပြင်ရှိ
ဖေဖေမြေပုံကလေးဆီ။

*

အခန်း (၂)

‘ရွာပြင်သီချင်း’

သီချင်းဆိုသည့်အတိုင်း ကမ္ဘာ့ကဘောက ကုက္ကိုပင်ကြီးတွေကလည်း အပင်ချင်းယှက်၊ အကိုင်းချင်းဆက်လို့ ။ ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးတွေကလည်း အရွက်သိပ်သိပ်နှင့် အမျှင်တွေတွဲကျနေ၏။ သစ်ပင်တွေ ဒီလောက်များမှ တော့ ငှက်သံ ဆက်ရက်သံတွေလည်း ဆူညံနေရောပေါ့။

မုန်းသခင် မကြောက်ပါ။ ဖေဖေပေးထားသည့် ကျားစွယ်ဟာ သူမအတွက် အဆောင်။ အရာရာကိုရင်ဆိုင်ရအောင်၊ သတ္တိရှိအောင် ငယ်စဉ်ကတည်းက ဖေဖေသင်ထားခဲ့၏။ မိန်းကလေးပေမယ့် မုန်းသခင်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်က မာမှ မာ။ သရဲတစ္ဆေ ကိုလည်း မကြောက်။ လူလည်း မကြောက်။

ယခုလည်း ဖေဖေအမည်ထိုးထားသည့် ဖေဖေမြေပုံရှေ့မှာ ထိုင်ရင်း ငိုရင်း မုန်းသခင် ဖေဖေကိုတိုင်တည်နေမိပါသည် ။ အချိန်က နေမွန်းတည့်ချိန်။

“သီလား ဖေဖေ၊ မေမေ နောက်ယောက်ျားယူတော့မယ်။ သူငယ်ရည်းစား ဦးမြတ်ဩဆိုတဲ့ သူဌေးကြီးနဲ့ ပေါ့ ဖေဖေ။ သမီးကတော့ ဖေဖေခေါင်းချခဲ့တဲ့ ဒီရွာမှာ ပဲ နေကျန်ခဲ့မယ်။ လယ်လုပ်ရင်း ခြံလုပ်ရင်း သမီးကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရပ်တည်မယ်”

“အခုလေ၊ သူတို့ အားလုံး သမီးကိုမေ့နေကြတယ်။ ပျော်ကြပါစေလေ၊ ပျော်ရွှင်ကြပါစေ။ အဘိုးနဲ့ အဘွားကလည်း ငွေဆယ်သိန်းရလို့ ပျော်နေကြတယ်။ မေမေကလည်း သူငယ်ရည်းစားနဲ့ ပြန်ဆုံရလို့ ဝမ်းသာကြည်နူးနေတယ်။ ဖေဖေသိရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာပဲနော်။ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ ဖေဖေရယ်။ မေမေကချောတော့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ထပ်ယူသင့်ပါတယ်။ ဒါမှ မေမေ့ဘဝလုံခြုံအေးချမ်းသွားမှာ ။ ဖေဖေ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါနော်”

မုန်းသခင်ဟာ ငပွေးမလေး။ ဖေဖေသွားရာ (ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုလျှင်) တကောက်ကောက်လိုက်တတ်သည့် ဂျမ်းတောမလေးမို့၊ သင်္ချိုင်းမြေကိုလည်း မကြောက်ပါ။

လူဆိုတာ တစ်နေ့ သေကြရမှာ ချည်းပဲ။ သင်္ချိုင်းကို မရောက်ရမည့်သူမရှိ။ သေလျှင် ရောက်ရမည့် သင်္ချိုင်းကို သူမကတော့ ယခုကတည်းက လာသည် ။ ဘာဖြစ်လဲ။

ပြီးတော့ ကိုယ့်ဖေဖေလည်း ဒီသင်္ချိုင်းမှာ ရောက်နှင့် ရှိနှင့် နေပြီးပြီမို့ သင်္ချိုင်းမြေဟာ သူမအတွက် ကြောက်စရာမကောင်းတော့။ ဖေဖေမြေပုံနားမှာ ကွက်လပ်လေးရှိသည် မို့ လဲလျောင်းဖို့ သူမစိတ်ကူးလိုက်စဉ် မုန်းသခင်အနားသို့ ရောက်လာကြသည် က ရွာမှ သူငယ်ချင်းတွေ။ အောင်ဒင်နှင့်ဘသော်။

“ဟဲ့ ! မိမုန်း နင်ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ။ ရွာထဲမှာ နင်ပျောက်လို့ အိမ်ပေါက်စေ့ လျှောက်ရှာနေကြတာ။ အရီးမိုးသနားပါတယ်။ နင်လူကြီးတွေကို တော်တော်ဒုက္ခပေးပါလား မိမုန်း”

“အေးလေ၊ အခုတောင် ငါတို့ ဟိုဘက်ရွာကို ဝက်ပေါ်သွားမလို့ ဟာ၊ ဒီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တစ္ဆေ တစ်ကောင်များ အသက်ဝင်နေသ

လားမှတ်တယ်။ နင် လူကြီးတွေကို သနားပါဟာ”

မုန်းသခင် ဘာမှ ပြန်ပြီးရန်တွေ့မနေတော့ဘဲ ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုချလိုက်လျှင် သူတို့ နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ဆုံးမကြလေ၏။

“အရီးမိုး နောက်ယောက်ျားယူတာ နင့်အတွက်ပါဟာ၊ နင်က စာတော်တယ်မဟုတ်လား။ တက္ကသိုလ်တွေဘာတွေ တက်ဖို့ ဆိုတာ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး ဟ။ တစ်လကို အနည်းဆုံး တစ်သိန်းလောက် နှစ်သိန်းလောက် ကုန်တာမို့ တို့ လယ်သမားဆင်းရဲသားတွေ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ။ ဒါကြောင့် အရီး နောက်ယောက်ျားယူတာပါ။ နင် ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းဆက်တက်ရုံပဲလေ”

“မတက်ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ မတက်ဘူး။ ပထွေးပိုက်ဆံနဲ့ ငါကျောင်းဆက်မတက်ဘူး။ ဘာတဲ့ ... ငါက လူကြီးတွေကို ဒုက္ခပေးတယ်ဟုတ်လား။ ငါ့ကိုကျ ဘယ်သူမှ မသနားကြဘူးလား၊ ငါတစ်ယောက်တည်းခံစားနေတာကျ ဘယ်သူမှ မမြင်ကြဘူးလား”

ငယ်သူငယ်ချင်းတွေမို့ သူမအော်ဟစ်ပြောဆိုပေမယ့်လည်း စိတ်မဆိုးကြရှာ။

“ကဲပါ မိမုန်းရယ်၊ လာပါ၊ ငါတို့ နင့်ကိုအိမ်ပြန်ပို့ပြီးမှ ဟိုဘက်ရွာသွားမယ်။ လိမ္မာစမ်းပါ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ကြည့်စမ်း! နင် ဘယ်လောက်ကံကောင်းလိုက်သလဲ၊ တကယ့်ကားအကောင်းစားကြီးစီးပြီး ရန်ကုန်လိုက်သွားရမှာ လေ။ နင့်ဘဝဟာ ငါတို့ တွေထက် အဆပေါင်းများစွာ မြင့်မားလှပသွားပါပြီဟာ”

“ငါ ဝမ်းသာနေမယ်လို့ ထင်သလား အောင်ဒင်။ ငါ့ကို နင်ကိုယ်ချင်းစာကြည့်စမ်းပါ။ ကိုယ့်အမေကို ထိုးပေးပြီးမှ နေရမယ့်တိုက်၊ စီးရမယ့်

ကား၊ ဘာကိစ္စ ငါပျော်ရမှာ လဲ။ နင့်အမေကို အဲလိုထိုးပေးရမယ်ဆိုရင်
ရော။ အဲလိုထိုးပေးမှ ရမယ့် စည်းစိမ်မှာ နင်သာယာဦးမှာ လား။ ယစ်မူး
ဦးမှာ လား”

နိုင်တိုင်းဖိပြောနေသည့် မုန်းသခင်အား လက်မောင်းမှ ဆွဲခေါ်လာရ
င်း အောင်ဒင် ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ဖြေရှင်းရသည် ။

“မတူတာတွေ လာမပြောပါနဲ့ ဟာ။ ငါ့အမေ မည်းမည်းသဲသဲကြီးကို
လည်း ဘယ်သူဌေးမှ လာမယူဘူး။ ယူလို့ ကတော့ ဘာသဘောမတူစ
ရာရှိသလဲဟာ၊ ငါ့အမေလည်း မုဆိုးမပဲ”

“နင့်အမေက ငါ့အမေထက် သတ္တိရှိတယ်၊ ကလေးငါးယောက်ကို ရဲ
ရဲဝံ့ဝံ့ရှာကျွေးပြီး လောကအလယ်မှာ ဝံ့ဝံ့ထည်ထည်ရပ်တည်ရဲတယ်”

“ဒီလို မပြောပါနဲ့ ဟာ၊ ငါ့အမေမှာ က မွေးကတည်းက မည်းမည်းသဲ
သဲ၊ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းဆိုတော့ ကောက်စိုက်ရမလား ... ရတယ်၊
ပျိုးနှုတ်ရမလား ... ဖြစ်တယ်၊ တောတက်ရမလား ... လာထားပဲ၊ နင့်
အမေကတော့ နုနုလှလှလေးပါ၊ သူရင်းငှားတွေ ငှားရတော့လည်း စိတ်
မချရ။ မိမုန်းရယ် ... နင့်အမေ သူရင်းငှားဆင်းရဲသားနဲ့ ရတာထက်စာရ
င် ခုလိုတင့်တောင့်တင့်တယ် သူဌေးနဲ့ ရသွားတာ နင်မုဒိတာပွားစမ်းပါ။
ကဲ၊ လာ၊ ငါတို့ နင့်ကို အိမ်ပြန်ပို့မယ်”

နောက်ဆုံး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ ဩဇာကို မလွန်ဆန်နိုင်တော့
ဘဲ မုန်းသခင် အိမ်ပြန်ရောက်ရပါတော့သည် ။

အိမ်မှာ အမေနှင့်အတူ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေအားလုံး မျက်စိမျက်နှာ
ပျက်လို့ ၊ မုန်းသခင်စိတ်ကြီးတာသိသည် မို့ မည်သူမှ လည်း မဆူရဲကြ။

အမေက သူမကိုဖက်ပြီးငိုတော့ မုန်းသခင်၏ မကျေနပ်မှုအစိုင်အခဲ

တွေ လျော့ပါးသွားသယောင်။

“အရိုးသမီးကို သူ့အဖေမြေပုံဘေးက ခေါ်လာခဲ့ရတာဗျ။ သူက အဲဒီမှာ လဲအိပ်တော့မလို့ ”

“အမယ်လေးသမီးရယ်၊ မလုပ်ကောင်းတာတွေ။ အမေစိတ်ဆင်းရဲ အောင် မလုပ်ပါနဲ့ သမီးရယ်။ သမီး မရှိရင် အမေ့ဘဝမှာ မဖြစ်ပါဘူး။”

‘အပိုတွေ’ ဒါကတော့ ရင်ထဲမှ စကားပါ။ ရွှေဇည့်သည် ကြီးကတော့ အိမ်ခေါင်းရင်းခန်းမှာ လူကြီးသူမတွေနဲ့ စကားစမည်ပြောနေရာမှ သူမ ကို လှမ်းအကဲခတ်နေ၏။

“သူက သဘောကောင်းပါတယ် သမီးရယ်၊ ကိုယ့်အဖေမဟုတ်ပေမယ့် ဖအေလိုသဘောကောင်းတဲ့ ပထွေးတွေလည်း အများကြီးပါသမီးရယ်။ သမီးအတွက်လည်း ဒီမှာ သူပေးတာ ”

မေမေက သူမအတွက် ရတနာဘူးလေး ဖွင့်ပြတော့ ပုလဲဆွဲကြိုး၊ ပုလဲဟန်းချိန်း၊ ပုလဲနားကပ်နှင့် ပုလဲလက်စွပ်၊ ပုလဲတွေချည်း။

“မယူချင်ပါဘူး၊ ကိုယ့်အဖေပေးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ”

အမေက ဘာမှ မပြောဘဲ မျက်နှာလေးညှိုးသွားတော့ အမေ့မောင် အရက်သမားများက ကြိမ်းမောင်းဆူပူလိုက်သည် ။

“ကောင်မလေး ရောင့်မတက်နဲ့ ၊ ပေးရင်ယူထား။ နင့်အမေ ဒီလူနဲ့ မယူလည်း ရွာထဲကတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ငြိသွားမှာပဲ ”

“လိမ္မာစမ်းပါ တူမရာ၊ နင် တက္ကသိုလ်တွေဘာတွေ ဆက်တက်ပြီး ဘွဲ့ရတော့ ရွာပြန်လာခဲ့၊ ဒီမှာ ဆရာမကြီးလုပ်။ အခုတော့ လိုက်သာသွား။ အမေလည်း နင့်အတွက် မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက်ဖြစ်နေပြီ”

နောက်ဆုံး ဆွေမျိုးသားချင်းအားလုံးကလည်း တောင်းပန်ကြ၊ မေ
မေကလည်း အတင်းနားချနှင့်မို့ နောက်တစ်နေ့ ခြိမ်းခြိမ်းသဲသဲ မင်္ဂလာ
ဆောင်အပြီးမှာ တော့ မုန်းသခင်ပါ မေမေ့နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရပါတော့
သည်။ ။

*

အခန်း (၃)

ဇာတ်လမ်းက အဲဒီမှာ စသည်။ ။

မုန်းသခင်တို့ ရွာတုန်းက တပြုံးပြုံးနှင့် ကမ္ဘာကြီးကိုတောင် တခြမ်း
ဖွဲ့ပေးမည့် ဦးမြတ်ဩသည် သူများ ရွာမှာ ကြက်ဖပေမယ့် ကိုယ့်အိမ်မှာ
တော့ ကြက်မ။

နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးက လှပပြီး ခြံထဲမှာ မြက်ခင်းတွေ၊ ကစားကွင်း
တွေနှင့်။ အပင်တွေကလည်း အဆင့်မြင့် အပင်လေးတွေ။ အပွင့်မရှိသ
ည့်အပင်တွေ။ ပင်လယ်ကမ္ဘီးလို ထင်းရှူးပင်လို အပင်လှလှတွေ။

သားအမိနှစ်ယောက် တောသားမြို့ရောက်ပုံစံမျိုး ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်
နေသည့်စတိုင်းကို ချုပ်ထိန်းပြီး ကားပေါ်မှ ပင် မသိမသာလေးကြည့်ကာ
ကားရပ်တော့ ဆင်းလိုက်ကြသည်။ ။ အထုပ်အပိုးရယ်လို့ လည်း ဘာမှ မ
ရှိလှပါ။

မုန်းသခင်တို့ သားအမိမှာ အဝတ်ကလေး လေးငါးစုံစီ၊ နောက် တို
လီမုတ်စလေးတွေနဲ့ တောထွက်ပစ္စည်းတွေ။

ဦးမြတ်ဩက သူ့ရဲ့ ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီကို ရွာမှာ တုန်းက သေသေချာချာ
မပြောဘဲ ဝါးထားပြီး ယခုကျမျှ အသေအချာပြောနေခဲ့သည် မှာ ...

“ကိုယ့်မှာ သားတစ်ယောက်ရယ်၊ နောက် သမီးတစ်ယောက်ရယ်ရှိ

တယ်။ သားက ဘွဲ့ရပြီးပြီ၊ သမီးက ဒီနှစ်မှ ဆယ်တန်းအောင်တယ်။ ကိုယ့်သားက လူအေးပါ၊ သမီးကတော့ အလိုလိုက်ထားလို့ နည်းနည်းစွာတယ်”

“ကျွန်မသမီးနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား ကိုရယ်”

“ဖြစ်ပါတယ်ကွာ ... ရွယ်တူချင်းပေမယ့် မိုးသမီးက လောကအကြောင်း နားလည်ပါတယ်။ လူလိုသိပါတယ်ကွာ”

စကားတွေက ချည်ပြီးတုပ်ပြီးသား။ မုန်းသခင် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ။ ခုမှတော့ သူမကလည်း ဘုရင့်နောင် ဖောင်ဖျက်သလို မေမေ့နောက်လိုက်လာခဲ့မိပြီမဟုတ်လား။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ သားအမိနှစ်ယောက် ထိုင်ကျန်ခဲ့ရပြီး ဦးမြတ်ဩကတော့ သူ့အိမ်သားတွေကို လိုက်ရှာနေလေသည်။ ဧည့်ခန်းကလည်း ရှယ်၊ ဦးမြတ်ဩဟာ တော်တော်ချမ်းသာသည့်ပုံ။ မွေးပွဲကော်ဇောတွေ ခင်းထားပြီး ဆိုဖာစိမ်းတွေက လှမှ လှ။ ခုံခုံထည်ထည်။

မေမေက မုန်းသခင်လက်ကို အားကိုးတကြီးဆုပ်ကိုင်ထားပြီး အသံတုန်တုန်ရင်ရင်နှင့် တောင်းပန်ခဲ့သည်မှာ ...

“သမီးရယ်၊ မေမေ့ကို ပစ်ထားခဲ့ပါနဲ့ ၊ မေမေကြောက်တယ်။ သူ့ကို သေသေချာချာမစစ်မေးဘဲ မေမေလက်ထပ်ခဲ့မိတာမှားပြီ။ ဒါပေမဲ့ အမှားပြင်ဆင်ခွင့်မရှိတဲ့ ဘဝမှာ မေမေ့အနား သမီးလေး ရပ်တည်ပေးပါနော်”

“ဪ ... မေမေရယ်၊ သမီးက မေမေ့နောက်လိုက်ပါ။ မေမေတောင် ဒီလောက်ကြောက်နေရင် မုန်း ဘယ်လိုနေရမှာလဲ”

“မေမေလည်း စိတ်တင်းပါ့မယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီး မေမေ့အနားမှာ

ရှိမှ မေမေ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ရင်ဆိုင်ရဲမှာ နော်။ အဲဒါကိုတော့ မြဲမြဲမှတ်ထားပါ သမီးရယ်။ မေမေတို့ သားအမိကို ကျောချင်းကပ်ထားပြီး နေရာသစ်ကို ရင်ဆိုင်ကြမယ်နော်”

မေမေမျက်နှာဖြူဖျော့ပြီး အရမ်းတုန်ယင်အားငယ်နေသည် မို့ မုန်းသခင် မေမေလက်ကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး အားပေးရသည် ။

“စိတ်ချပါ မေမေရယ်၊ မုန်း မေမေကို ဘယ်တော့မှ ပစ်မထားခဲ့ပါဘူး။ တကယ်လို့ နောက်ကြောင်းပြန်ခေါက်ရရင်လည်း နှစ်ယောက်အတူပေါ့မေမေ”

“အေးပါကွယ် ... အေးပါ၊ ငါ့သမီးကို မေမေအားကိုးပါတယ်”

မုန်းသခင်ဟာ ရွာမှာ စွာတေးလန်လေးတော့မဟုတ်၊ သည်းခံတဲ့ နေရာမှာ သည်းခံပြီး မတရားလွန်ကဲလာမှ သာ တုံ့ပြန်တတ်သူပါ။

တောမုဆိုးကြီးရဲ့ သမီးမို့ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်မှု၊ တောကောင်တွေနှင့် ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် အရှောင်အတိမ်း၊ လက်နက်မဲ့သိုင်းတွေကအစ ဖေဖေအမွေ၊ သတ္တိကောင်းပြီး သွေးအေးတာကအစ၊ ဖေဖေခေါ်တဲ့ ‘ကျားမလေး’ ပေါ့။

သားအမိနှစ်ယောက် ခမ်းနားသောအိမ်ကြီးကို ကြည့်နေကြပေမယ့် မတော်လောဘတွေနှင့်တော့ မဟုတ်ပါ။ မေမေအတွေးက ရိုးရိုးလေး။ ကိုယ့်သမီးလေး ပညာတတ်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး လူတစ်လုံးသူတစ်လုံး ဖြစ်မယ်ဆိုရင် တော်ပါပြီ။

နောက် ရသင့်ရထိုက်တာလေးရရင် တော်ပါပြီ။ မတော်လောဘတွေ တဖွားဖွားနှင့် ဦးမြတ်ဩမှာ ရှိသရွေ့ပစ္စည်းတွေကို လက်ဝါးကြီးအုပ်လိုသူလည်း မဟုတ်ပါ။

သူ့မှာ လည်း သားကြီးသမီးကြီးတွေရှိတာပဲ။ သူ့တာဝန်သူ ကျေပွန် ပါစေ။

ဒေါ်မိုးသဇင်နှင့် မုန်းသခင်တို့ နှစ်ယောက် ဆိုဖာတစ်လုံးမှာ အတူပူး ကပ်ထိုင်ပြီး စိုးရွံ့နေပုံက ကျားရဲသည့်တောသို့ရောက်လာသည့် သမင်မ လေးတွေလို။ သည် စဉ် ...

“အဟမ်း ... အဟမ်း”

ချာခနဲ အလန့်တကြား အသံလာရာကြည့်လိုက်ကြတော့ အိမ်နေရင်းပင် သူမတို့ ရွာက သတို့ သမီးတစ်ယောက်လို ပြင်ဆင်ထား သည့် မိန်းမတစ်ဦး။

အသက်သုံးဆယ်ကျော်လောက်ပါပဲ။ မေမေ့ထက်တော့ ငယ်မည့်ပုံမမြင်။ သို့သော် အရွယ်နှင့်မလိုက် ပြင်ဆင်ထားပုံက မျက်နှာ မှာ ရောင်စုံကာလာတွေနှင့်။ နောက် ဂါဝန်ဖားဖား။ ဆံပင်က ပခုံးထော က်ရုံလေးမှာ ဖြောင့်စင်းအိတ်နဲ့လို့ ။ ဆေးဆိုးထားတာက ရွှေအိုရောင်။

ထိုမိန်းမကလည်း မလိုတမာမျက်ဝန်းနှင့် မုန်းသခင်တို့ သားအမိကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်ခဲ့သည် ။

ဖြူစင်သော အသားအရေနှင့် ကိုယ်လုံးလှလှတောင့်တောင့်က သာမ န်ထက် ထူးကဲသောအလှပိုင်ရှင်။ အစ်ကိုကို လက်ထပ်ခဲ့တာ သူပဲနေမှာ ။ ဟင်း ! ဝတ်ပုံစားပုံက တောပုံကြီး၊ ပါတိတ်ဝမ်းဆက်လှလှနှင့်ပေမယ့် တောဆန်ပါသည် လေ။

နောက် ဟိုမိန်းကလေးကတော့ သူ့သမီးဆိုတာဖြစ်ရမယ်။ မိန်းက လေးတန်မဲ့ စူးရှသောမျက်လုံးများက ကျားတစ်ကောင်နယ်။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မို့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် သိပ်မဖွံ့ဖြိုးသေးဘဲ

ဖြူဖြူရှည်ရှည်နှင့် သူလည်း မိန်းမချောလေးပါပဲ။

“အင်း ... အရှက်မရှိ တက်လာလိုက်ကြတာ၊ ငန်းငန်းကိုတက်နေတာပဲ။ ဒီလောက်တောင် ယောက်ျားရှားနေကြလား။”

စကားကို မလိုတမာ စောင်းချိတ်ပြောနေသဖြင့် မုန်းသခင်မျက်လုံးထဲ ပြာခနဲဖြစ်သွားစဉ် မေမေက သူမလက်ကို သတိပေးသလို ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့သည်။ ။

သည် စဉ်မှာ ပဲ ဦးမြတ်ဩ သူ့သမီးကိုလက်ဆွဲကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ။ ဦးမြတ်ဩအသွင်က ပြုံးချိုနေပေမယ့် သူ့သမီးရပ်ကတော့ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့်။ ပုံစံကြည့်ရတာ ဖြူစင်မည်လားမသိ။

“ဒက်ဒီကလည်း မီး အိပ်ချင်လို့ ပါဆို”

“ခဏလေးပါ မီးငယ်ရဲ့ ၊ ဒီမှာ လေ ဒက်ဒီငယ်ရည်းစား ဒက်ဒီလက်ထပ်ခဲ့တဲ့ မီးတို့ မာမီလေး ဒေါ်မိုးသဇင်တဲ့ ။ မလှဘူးလား ... ကြည့်”

ကောင်မလေးက ဒေါ်မိုးသဇင်ကို ပြုံးပြုံးလေးကြည့်၏။ ကောင်မလေးရပ်ကလည်း ချောချောလေးပါ။ ရွှေပေါ်မြတင်နေခဲ့ရသည့် သူဌေးသမီးလေးမို့ အသားအရေကအစ သန့်ပြန့်ဖွေးနုနေကာ ကြွေရပ်လေးတစ်ရပ်လို ချစ်စရာ ကောင်းနေပါသည်။ ။

မုန်းသခင်လို မျက်ခုံးမျက်လုံးတွေ မတောက်ပပေမယ့် သူကလေးပုံစံက အရုပ်မလေးလို။ ဝတ်ထားတာကိုက ခူးအထက် ဂါဝန်အနီလေးနှင့် ပိန့်ပိန့်ပါးပါးလေးဆိုတော့ ကလေးရုပ်သာသာ။

“ချောတယ်၊ အန်တီက သိပ်လှတာပဲ”

“မာမီလေးလို့ ခေါ်လေ သမီးငယ်ရဲ့ ။ မာမီလေးက မီးငယ်လေးကို သူ့သမီးလေးလိုပဲ ချစ်မှာ အလိုလိုက်မှာ ။ လိုအပ်တာတွေ အကုန်လုပ်

ပေးမှာ ။ မာမီလေးက ဟင်းချက်လည်းကောင်းတယ် သမီးရဲ့ ။ သမီးလေး စားချင်တာတွေပြော”

“ဟေး ... ဒါမှ တို့ မာမီလေး၊ မီးငယ်က အစားချေးများ တယ်နော်”

“ရပါတယ်ကွယ်၊ မာမီချက်ပေးမှာ ပေါ့။ သမီးက ချောလိုက်တာနော် ၊ အရုပ်ကလေးကျနေတာပဲ၊ မာမီသမီးနာမည်ကိုလည်း မှတ်ထားနော်၊ မုန်းသခင်တဲ့ ။ ဒီနှစ်ပဲ ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးသုံးခုနဲ့ အောင်ထားတယ်။ မီးငယ်နဲ့ အတူတူ ကျောင်းတက်ရင် တက်ရမှာ ”

“နာမည်ကလည်း ကြံကြံဖန်ဖန် မုန်းသခင်တဲ့ ။ မီးငယ်တို့ သင်ရတဲ့ ဆန္ဒါနိဆင်မင်းဝတ္ထုထဲက စူဠသုဘဒ္ဒါလား။ မုန်းပင်စိုက်ပျိုး၊ မုန်းညှိုးမပြေ၊ ပြေချိန်တန်မှ မပြေနိုင်၊ မုဆိုးတစ်ပိုင်း မိန်းမရိုင်းကြီးဆိုတာလိုပေါ့။ ဟုတ်လားမာမီ”

“အို ... သမီးရယ်၊ မာမီသမီးလေးကို သူ့အဖေက မှ ညှိမေးခဲ့တာပါ။ မာမီက သူ့ကိုနည်းနည်းမှ မချစ်ခဲ့တော့ သူကလည်း သူ့ခံစားချက်နဲ့ သူ ပေါ့လေ။ သမီးနာမည်ကို မုန်းသခင်လို့ မှ ညှိပေးခဲ့တယ်”

“ဪ”

မေမေဖြေရှင်းချက်ကို ဦးမြတ်ဩက ပီတိတွေဖြာနေပေမယ့် မုန်းသခင်ကတော့ ကိုယ့်ဖေဖေအတွက် ရင်ထုမနာဖြစ်ရ၏။ ဦးမြတ်ဩက စကားဝိုင်းကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်စေချင်သည့်သဘောနှင့် ရယ်ရယ်မောမော။

“ဒါဆို မိုးကမှ စူဠသုဘဒ္ဒါပေါ့၊ ဟုတ်လား။ ကဲပါကွာ၊ အတိတ်တွေထားလိုက်ပါတော့။ ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်ကိုပဲ ရှုကြရအောင်။ မိုး ... သမီးငယ်နာမည်က ဆုမြတ်ဩတဲ့ ။ သားကြီးနာမည်က စွမ်းနေရင့်တဲ့ ။ ကုမ္ပ

ဏီမှာ အလုပ်သင်ဝင်ခိုင်းထားတာမို့ အခုအလုပ်မဆင်းသေးဘူး။ ညနေ လေးနာရီမှ ပြန်လာမှာ ”

“သူကရော”

ဒေါ်မိုးသဇင် မေးရဲတာမဟုတ်၊ မုန်းသခင်က ခပ်တည်တည်မျက်နှာ ပေးနှင့် မေးထည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါပေ။ ဆိုဖာတစ်ခုမှာ ခြေချိတ်ထိုင်နေ သည့် မိန်းမကြီးက မုန်းသခင်ကို ဝါးစားချင်သည့် မျက်နှာကြီးနှင့် ကြည့် နေ၏။

“ဪ ... သူက သမီးတို့ မာမီ မေဘယ်လ်ကျော်ရဲ့ ညီမ၊ စတယ်လာ ကျော်ပါ။ သူက ဒီမှာ မနေပါဘူး၊ အိမ်မှာ အိမ်ရှင်မ မရှိလို့ ဒီလိုပဲ လာ လာ ... စီစဉ်ပေးနေတာပါ။ စတယ်လာတို့ က မန္တလေးကပါ”

“ဪ”

ဒေါ်မိုးသဇင် တစ်ဝက်တော့ စိတ်အေးသွားရ၏။ ကလေးတွေက မ ဆိုးလောက်ပေမယ့် စတယ်လာပုံကြည့်ရတာ ရန်လိုပုံကြီးက သိသိသာ သာ။ ခုပဲကြည့်ပါလား။ သို့သော် စတယ်လာကလည်း ဝှက်ထားသည့် လက်သည်းများကို ထုတ်ပြလေ၏။

“စတယ်လာ မပြန်သေးဘူး ကိုကို၊ ဒက်ဒီက အတင်းယောက်ျားပေး စားမယ်လုပ်နေလို့ စတေးရှောင်ရင်း လာတာမို့ နေဦးမှာ ၊ စတယ်လာ ကို ဒက်ဒီကိုယ်တိုင် တောင်းပန်ဝန်ချတော့မှ ပြန်မှာ ”

မြတ်စွာဘုရား ! ... အကန့်အသတ်မရှိ နေဦးမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ ။ မိုးသဇင် မျက်လုံးပြူးနေရသလို ဦးမြတ်ဩလည်း မျက်နှာပျက်သွားရ ပါ၏။ အသက်သုံးဆယ်ကျော် အပျိုကြီးစတယ်လာဟာ သူ မုဆိုးဖိုဘဝ ကပင် မြူဆွယ်ဖျားယောင်းခဲ့သူ။

သူကလည်း ငယ်ချစ်နှင့် ပြန်တွေ့နေမှ တော့ ကျန်တာအားလုံး ဖွဲ့နဲ့ ဆန်ကွဲ။

သူငယ်ချစ်က အပျိုတုန်းကထက်ပင် အလှပန်းတွေ ပွင့်နေလိုက်တာ ၊ တကယ့်ကို ချစ်သွေးမပြေချင်စရာ။ ဦးမြတ်ဩ စတယ်လှာကို တော်တော် စိတ်ပျက်သွားသည် ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးနှင့် ခုလိုချစ်စခင်စအချိန်မှာ လူပိုတွေမရှိလေ ကောင်းလေ။

အဲ ...မတတ်နိုင်ရင်တော့ မိုးနဲ့ သူ ဟန်းနီးမွန်းအဖြစ် တစ်ပတ်လောက် ခရီးထွက်လိုက်မည်။ ကမ်းခြေတစ်ခုခုမှာ သွားပြီး နှပ်ရကောင်းမလား။ အဲဒါပဲ ကောင်းပါတယ်လေ။ မဟုတ်ရင် ဒီအိမ်မှာ ခယ်မအဟောင်းကတစ်မျိုး၊ သူ့သားသမီး ကိုယ့်သားသမီးကတစ်မျိုး။

အမယ်လေး ! စိတ်ပျက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုး စိတ်ကုန်သွားမှာ သူစိုးသည် ။ စတယ်လာကလည်း နှင်ချလို့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်။ ဒီတော့ မိုးနဲ့ သူ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ ခိုင်မာစွာ ပြန်လည်တည်ဆောက်မွမ်းမံဖို့ ဟန်းနီးမွန်းခရီးဟာ ထွက်ကိုထွက်ရမည့်အဖြစ်။

“ဒါဆိုလည်းကောင်းတယ် စတယ်လာ၊ ကိုယ်လည်း မိုးနဲ့ ဟန်းနီးမွန်းတစ်ပတ်လောက် ထွက်ဦးမှာ ဆိုတော့ အိမ်မှာ စတယ်လာပဲ ဆက်လက်အုပ်ချုပ်လိုက်ဦးပေါ့။ ဟန်းနီးမွန်းခရီး ပြန်လာမှ ပဲ မိုးလက် အိမ်ထိုးအပ်ရမယ်။ မောင်က မုဆိုးဖို့ဖြစ်တာ ငါးနှစ်တောင် ကြာပြီဆိုတော့ အိမ်က နည်းနည်း ဖရိုဖရဲဖြစ်ချင်နေတယ်။ စတယ်လာကလည်း အချိန်ပြည့်လာနေနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး လေ”

“ကိုကိုလက်မခံလို့ သာပါ၊ စတယ်လာက အချိန်ပြည့် ever ပါ။ ကိုကိုသာ လိုအပ်မယ်ဆိုရင် ဧဝရက်တောင်ကြီးကိုပဲ ရွှေ့ရရွှေ့ရ”

“ဟိုး ... စတယ်လာ ... ဟိုး ... အဲဒီစကားတွေကို စတယ်လာဒက်ဒီ

ပေးစားမယ့်လူကို သွားပြော။ ဟိုက အရမ်းကို သဘောကျပြီး
ပစ်ကျသွားမှာ ။ ကဲ ... မိုးတို့ သားအမိ အရမ်းပင်ပန်းလာခဲ့ပြီ။ အနားယူ
ဖို့ အခန်းတွေ လိုက်ပြမယ်။ လာ ... မိုး”

စတယ်လော့အမုန်းမျက်လုံးတွေအောက်မှ ဦးမြတ်ဩ ဆွဲထုတ်လာခဲ့
သဖြင့် မုန်းသခင်တို့ သားအမိ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာရာ ရခဲ့သည် ။

★